

Arrest

nr. 113 974 van 19 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 mei 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door T. MOSKOFIDIS en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2011 dient verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 29 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 84 243 van 5 juli 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 1 juli 2013 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 24 mei 2013 dient verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in.

Op 31 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. M. M.

geboren te Kirkook ,op (in) (...)1973

en van nationaliteit te zijn: Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.05.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 02.08.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 29.02.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 02.04.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 09.07.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.05.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij zijn ongenoegen uit omtrent de beslissing van het CGVS gedurende zijn eerste asielprocedure, waarbij geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; betrokkene met zijn huidige verklaringen tracht de geloofwaardigheid van zijn 'initiële vluchtmotieven te herstellen; de Directie Asiel echter geen beroepsinstantie is en bijgevolg niet over de bevoegdheid beschikt deze elementen te onderzoeken; betrokkene voorts de overlijdensakte van zijn vader (dd.14.11.2012) aanbrengt, met vertaling naar het Frans, alsook een uittreksel van het familieregister, met vertaling naar het Frans; betrokkene aan de hand van deze documenten wil aantonen dat zijn vader vermoord werd en ook zijn leven (en dat van zijn familie) in gevaar is bij een terugkeer naar Irak; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs; uit voornoemde documenten immers louter blijkt dat de vader van betrokkene overleden is en uit het familieregister geschrapt werd; echter nergens uit blijkt dat de dood van de vader van betrokkene rechtstreeks verband zou houden met de persoonlijke problemen van betrokkene en de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst; betrokkene voorts drie foto's aanbrengt, en hiermee wil aantonen dat zijn huis in Irak vernietigd werd op 15.12.2011 en tevens een proces-verbaal (dd. 16.12.2011), met vertaling naar het Frans, hieromtrent naar voren brengt; betrokkene echter niet kan aantonen dat hij deze documenten niet reeds gedurende zijn vorige asielprocedure in zijn bezit had en hij deze bijgevolg reeds toen niet had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoonst dat betrokkene in november 2012 een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; betrokkene vervolgens ook een kopie van een proces-verbaal, van een klacht ingediend door zijn vader (met vertaling naar het Frans), aanbrengt, alsook een kopie van een dreigbrief gericht aan zijn vader (met vertaling naar het Frans) en een kopie van een attest van vergunning voor handelaars; de bewijswaarde van deze documenten eveneens gering is; voornoemde documenten immers kopieën betreffen en de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden vastgesteld; betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt, teneinde de beweringen dat zijn leven, en dat van zijn gezin, in gevaar is in Irak, en dat de algemene situatie in Kirkook erg onstabiel is, gezien de terroristische aanslagen die er nog steeds plaats zouden vinden, te staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt een exceptie op wegens een gebrek aan belang in zoverre deze vordering is ingesteld door de echtgenote van verzoekende partij met name mevrouw R.M.I. Artikel 59/56, lid 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. De bij het verzoekschrift gevoegde bestreden beslissing van de heer A.M.M. heeft geen betrekking op mevr. R.M.I. voor wie overigens bij afzonderlijk verzoekschrift een annulatieberoep is ingediend tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, genomen voor mevr. R.M.I. Mevr. R.M.I. toont niet aan dat zij een direct belang heeft bij haar vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu de maatregel niet tegen haar is gericht. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door mevr. R.M.I. is het derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

In het eerste en enige middel voert verzoekende partij in de synthesememorie de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Artikel 3 EVRM stelt:

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken jegens verzoekers een beslissing heeft genomen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag.

Alvorens de beslissing genomen door het CGVS te onderzoeken, wensen verzoekers vooreerst de bewoordingen van het Verdrag van Genève in herinnering te brengen en meer bepaald de volgende elementen.

Het eerste artikel van het Verdrag van Genève voorziet:

“De term vluchteling is toepasselijk op elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, ...”

De lezing van deze definitie laat toe om een objectief element af te leiden, te weten het zich niet in het land waarvan men de nationaliteit bezit bevinden, en twee subjectieve elementen, te weten de vrees voor vervolging en de onmogelijkheid of niet, de wil om zijn land waarvan hij de nationaliteit heeft terug te keren.

Het begrip vervolging kan in vier onderdelen worden gepreciseerd:

- Kwalitatief: de vervolging moet ernstig zijn, dat wil zeggen dat ze een reëel risico moeten inhouden om zijn leven of vrijheid te verliezen.

Echter, andere ernstige inbreuken op de mensenrechten kunnen worden beschouwd als vervolging: deze vervolgingen moeten niet noodzakelijk plaatsvinden, het volstaat dat ze toekomstig zijn, in die zin dat de vrees ervoor als redelijk kan worden beschouwd, het risico op vervolging moet niet absoluut zijn. Of van ten minste 50 %, een redelijke waarschijnlijkheid volstaat.

- Betreffende de dader: de dader van deze vervolging moet niet noodzakelijk een officiële overheid zijn in de betreffende Staat. Het kan evenzeer een vervolging betreffen die wordt uitgevoerd door particulieren, al dan niet georganiseerd, van zodra de vervolgingen zijn aangemoedigd of bewust worden getolereerd door de publieke overheid, of zelfs wanneer de overheid niet kan of niet wil instaan voor de bescherming van haar onderdanen.

- Betreffende de vervolgte: het moet niet noodzakelijk de vluchteling zelf betreffen maar het kunnen evenzeer leden van zijn familie zijn op zo'n manier dat hij zelf de gegronde vrees heeft tot vervolging.

- Betreffende de oorzaken: de oorzaken voor vervolging zijn niet alleen politieke meningen in strikte zin zoals mede bepaald in de definitie. Worden echter eveneens weerhouden: het ras, de godsdienst, de

nationaliteit en andere bredere beginselen die er toe bijdragen veiligheid te brengen voor die gevallen die niet onder de andere begrippen vallen, het tot een bepaalde sociale groep behoren.

Het bewijs van vervolging moet uiteraard worden geleverd door de kandidaat-vluchteling.

Desalniettemin leidt het ontbreken van ieder bewijs er niet automatisch toe om de status van vluchteling te weigeren indien het verhaal van de kandidaat waarachter lijkt omwille van de coherentie ervan en het ontbreken van grote tegenstrijdigheden tussen de verschillende gesprekken.

Het is trouwens in die zin dat de Raad van State zich als volgt uitspreekt:

"Dat tegenstellingen in de opeenvolgende verhalen van een asielaanvrager de Commissaris Generaal ertoe kunnen brengen te stellen dat de vraag duidelijk niet gegrond is voor zover deze contradicties onbetwistbaar de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de aanvrager aantasten, de draagwijdte van deze contradicties in het geheel van de verklaringen van de aanvrager." (R.D. 1997, nr. 95, pag. 552 e.v.)

Verzoekers zullen de motivatie van de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken hernemen, alsook de nota, en er de nodige opmerkingen over maken:

Ten eerste wat betreft de motivering volgens dewelke bepaalde documenten voorgelegd door verzoekers zouden dateren van voor de beslissingen genomen door de Belgische asielinstanties.

Hierover herinneren verzoekers dat zij al deze documenten hebben gekregen na de beslissingen genomen in het kader van hun eerste asielaanvraag.

Ze hebben trouwens bij de Dienst Vreemdelingenzaken het bewijs voorgelegd van het opsturen van deze documenten uit Irak die wel degelijk dateren van na de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daarenboven benadrukken verzoekers het feit dat behalve bepaalde foto's, alle documenten die werden overgemaakt dateren van na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft dus geen enkele grond.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt: "...betrokkene aan de hand van deze documenten wil aantonen dat zijn vader vermoord werd en ook zijn leven (en dat zijn van zijn familie) in gevaar is bij een terugkeer naar Irak; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs; uit voornoemde documenten immers louter blijkt dat de vader van betrokkene overleden is en uit het familieregister geschrapt wed; echter nergens uit blijkt dat de dood van de vader van betrokkene rechtstreeks verband zou houden met de persoonlijke problemen van betrokkene en de redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst;"

Het dient evenwel benadrukt te worden dat het NIET aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om over de inhoud of de geloofwaardigheid van het document uitspraak te doen. in tegenstrijd tot hetgeen in casu is gebeurd.

Het moet benadrukt worden dat verzoekers Irak hebben verlaten wegens het feit dat zij het voorwerp uitmaakten van bedreigingen voor een terroristische groep genaamd A. A.I..

In het kader van hun tweede asielaanvraag hebben verzoekers documenten bijgebracht die de problemen van verzoekers bevestigen en staven.

Deze documenten maken dus wel degelijk nieuwe elementen uit met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 Vergelijking van het oorspronkelijk verzoekschrift met de synthesesamenvatting toont aan dat verzoekende partij haar oorspronkelijk middel uitbreidt. Zij voegt in de synthesesamenvatting de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel toe. Dit kan geenszins als een samenvatting van het middel worden beschouwd, noch als een antwoord op de nota van de verwerende partij. Deze onderdelen van het middel in de synthesesamenvatting beantwoorden niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en zijn dan ook niet ontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst wordt benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij benadrukt dat alle documenten haar pas zijn toegekomen na de laatste fase van de vorige asielprocedure, hetgeen ook blijkt uit de briefomslag waarmee deze documenten zijn opgestuurd uit Irak en die weldegelijk dateert van na de laatste beslissing van de vorige asielprocedure.

De Raad stelt vast dat verwerende partij voor elk van de door verzoekende partij aangehaalde documenten is nagegaan of deze nieuw zijn ten opzichte van de laatste beslissing in de eerste asielprocedure en is nagegaan of verzoekende partij de documenten niet eerder kon voorleggen. Verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij met betrekking tot de drie foto's, waarmee zij wilt aantonen dat het huis in Irak werd vernietigd op 15 december 2011 en het proces-verbaal van 16 december 2011, niet kan aantonen dat zij deze documenten niet reeds gedurende haar vorige asielprocedure in haar bezit had en bijgevolg niet reeds eerder kon voorleggen. Waar verzoekende partij in de synthesememorie verwijst naar de briefomslag motiveert verwerende partij dienaangaande “*de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoont dat betrokkene in november 2012 een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd;*”. Door opnieuw te verwijzen naar de briefomslag weerlegt verzoekende partij niet het motief dat uit deze zending geen inhoud van de zending blijkt. Wat de ingediende overlijdensakte van haar vader betreft en een uittreksel van het familieregister, oordeelt verwerende partij dat uit deze documenten enkel het overlijden van haar vader blijkt maar geen rechtstreeks verband aantonen met de persoonlijke problemen van verzoekende partij en de redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Dat deze documenten ‘nieuw’ zijn in de zin dat zij dateren van na de laatste beslissing in de vorige asielprocedure, wordt aldus niet betwist. Er moet worden benadrukt dat het feit dat een document werd neergelegd dat betrekking heeft op een omstandigheid die zich voordeed na de laatste fase in de behandeling van een eerder asielverzoek of dat een stuk werd aangebracht dat werd

opgesteld nadat een eerdere asielprocedure werd afgesloten op zich niet volstaat om te besluiten dat een nieuw gegeven werd aangebracht. De voorgelegde stukken of de situatie waarnaar verwezen wordt, moeten ook toelaten *prima facie* vast te stellen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat de overlijdensakte en het uittreksel van het familieregister geen rechtstreeks verband aantonen met de persoonlijke problemen van verzoekende partij. Verzoekende partij weerlegt dit motief niet door te benadrukken dat de stukken 'nieuw' zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tenslotte oordeelt verwerende partij wat de ingediende kopieën betreft dat de bewijswaarde van kopieën gering is. De verwerende partij motiveert dat van een kopie de authenticiteit onmogelijk kan worden vastgesteld. De Raad merkt in dat verband op dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). *In casu* is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij motiveert dat de authenticiteit van een kopie onmogelijk kan worden nagegaan.

Waar verzoekende partij de mening is toegedaan dat verwerende partij haar bevoegdheid te buiten is gegaan doordat de aangebrachte elementen worden geapprecieerd op basis van hun inhoud en geloofwaardigheid in plaats van op basis van hun al dan niet nieuwe karakter, kan verzoekende partij evenmin worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de neergelegde documenten niet in overweging werden genomen omdat verzoekende partij haar beweringen niet kan staven met enig begin van bewijs, nu uit een overlijdensakte enkel het overlijden van haar vader blijkt maar geen rechtstreeks verband blijkt met de persoonlijke problemen van verzoekende partij; omdat verzoekende partij niet kan aantonen dat zij bepaalde documenten niet eerder kon voorleggen en omdat bepaalde documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Nergens blijkt dat verwerende partij de geloofwaardigheid van de stukken zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat het begrip "nieuwe gegevens" niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk de overlijdensakte, een uittreksel uit het familieregister, de foto's, een proces-verbaal van 16 december 2011, een briefomslag en verschillende kopieën, kunnen weliswaar "nieuw" zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020) en dat deze ernstige aanwijzingen vormen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij herhaalt dat zij Irak heeft verlaten wegens de bedreigingen van een terroristische groep genaamd A.A.I. lijkt zij kritiek te uiten op voorgaande beslissing van de commissaris-generaal of op het arrest van de Raad van 5 juli 2012. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van de huidige vordering, zodat de kritiek niet dienstig is. *In casu* oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat verzoekende partij geen nieuwe elementen betreffende haar asielaanvraag heeft aangebracht, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat deze feiten kaderen in haar vrees voor vervolging zoals onderzocht in haar eerste asielaanvraag en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, zowel als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vrees niet als gegrond heeft aanvaard.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN